

ביום בו נפטר הרב קוק בשנת 1935, עמד הקונגרס הציוני הייט שנערך בשווייץ לקראת סיומו. יושב הראש של הקונגרס, בן-ציון מוסינזון, ממקימי תל-אביב ומנהל הגימנסיה הרצליה, קיבל את המברק על מותו של הרב קוק ומיד הודיע על הפסקת פעולת הקונגרס. הדיונים נעצרו לשלוש שעות ובערב נפתחה ישיבה מיוחדת שבה נישאו דברי הספד. הראשון שנשא בה דברים היה נשיא הקונגרס ולימים נשיאה הראשון של מדינת ישראל - חיים ויצמן.

ימים רבים נדמה כי מדינת ישראל מחפשת מחדש את זהותה, כאילו הונח סימן שאלה עצום וכבד על המשוואה שמאפשרת את קיומנו כאן - יהודית ודמוקרטית, דמוקרטית ויהודית. לעיתים נראה שניטש קרב עז בין היהודית לדמוקרטית, וכי ההכרעה תתקבל רק כשצד אחד ינצח. אבל הרב קוק, שעוד הספיק בתוך מחלתו וימים לפני פטירתו לשלוח איגרת ברכה לפתיחת הקונגרס הציוני ההוא, ידע כי הרוח והגוף חד הם. והתורה שאהב כל כך ועל פיה חי ובתוכה ועליה כתב ופירש ובנה עולמות חייתה תמיד לצד הציונות המגשימה, לצד המדינה הדמוקרטית המתגבשת ומוסדותיה. הרב קוק, ידען ששילב בין התנ"ך, התלמוד, הקבלה ומחשבת ישראל יחד עם הפילוסופיה, ראה בידע המבוסס על עולמות שונים כלי לבניית גשר בין בני אדם, שונים ככל שיהיו, שחברו יחד לשותפות גורל בארץ ישראל.

חוכמתו ומורשתו תרמו גם לעיצובה של העיר העברית הראשונה, שבה לימוד התורה מתקיים לצד חקר מדעי. עיר שבה נופלות החומות בין דתיים לחילונים ובין אנשי רוח לאנשי מעשה, ושפלורליזם וחופש אישי הם ערכים מרכזיים בה. עיר המכבדת את כל תושביה, בין אם הם פוקדים את בתי הכנסת בשבת ובין אם הם נהנים מחופי הים או מהמוזיאונים. זה 81 שנה שאנו שומרים על מורשתו באמצעות הענקת פרסי הרב קוק לספרות תורנית ומחקרית וספרי עזר תורניים. פרסים אלה מבטאים את ההוקרה והתודה על יצירת פסיפס תרבותי, השואף להתקדמות מתוך ראיית הטוב שבכל אדם.

גם השנה, שלוחות ברכותיי החמות לזוכים בפרסים, ותודתי העמוקה לשופטות ולשופטים על עבודתם המעמיקה והיסודית, שנעשתה בהתנדבות ומתוך רצון כן להמשיך את דרכו של הרב קוק. ותקווה ותפילה שלוחות לחזרתם של החטופים והחטופות כולם אלינו, כי עד שיחזרו לא יוכל לבנו ולא תוכל נפש עמנו להתאחות שוב.

שלכם,
רון חולדאי
ראש עיריית תל-אביב-יפו

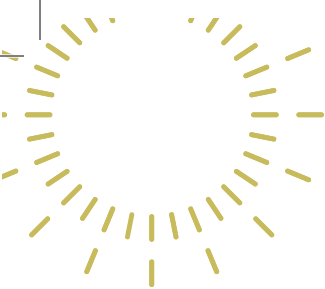

פרם הרב קוק

לספרות תורנית מקורית
ולספרות מחקר וספרי עזר תורניים

ע"ש הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל

נולד בגריווא שבלטביה, בט"ז באלול, התרכ"ה (1865) לאמו, פערל זלטה ולאביו, הרב שלמה זלמן, מצאצאי הגאון, ר' מרדכי יפה בעל ה"לבושים". עד בר המצווה למד בבית אביו, שהיה שד"ר ישיבת עץ חיים שבירושלים ונהג לדבר בשבתות בלשון הקודש. נוסף על ידאת שמים והחיבה לתורה, ספג גם את הזיקה לארץ ישראל ולשפה העברית עוד בילדותו. אחר כך למד תורה במקומות כמו: לוצין (מפי הרב ר' אליעזר דון-יחיא והרב ר' יעקב רבינוביץ' בן ר' מרדכי גימפל), סמורגון, וולוז'ין (מפי הנצי"ב והגאון הרב חיים סולובייצ'יק). התפרסם בתור "עילוי" ושקד על לימודיו 18 שעות ביממה. בתוך כך גם השתלם בהלכה ובאגדה, במוסר ובמחקר, ואחר כך אף בקבלה. בדרכי הלימוד והמחשבה הדתית הושפע מאביו, מרבותיו הנ"ל, מן הגאון, הרב ראובן הלוי מדווינסק ומחותנו, הרב אליהו דוד רבינוביץ' תאומים (האדר"ת).

למען אחדות האומה

הגר"א). בתרנ"ה (1895) הוזמן לכיסא הרבנות בבויסק שבלטביה, ובה פרסם דברי תורה בהלכה בקובץ "תורה מציון" שיצא בירושלים. כמו כן פרסם מאמרים ספרותיים בירחון הרבני "הפלס", ובהם "תעודת ישראל ולאומיותו", "עצות מרחוק" ו"אפיקים בנגב" לביסוס הרעיון הלאומי על תורת ישראל ובירור השקפת עולמה. במאמריו אלה יצר הרב קוק את הבסיס האידאולוגי לתוכנית "המזרחי" שנוסדה מאוחר יותר בתרס"ב (1902) בליטא.

מגיל צעיר פרסם הרב קוק מאמרים וחיבורים בענייני תורה וציבור למען אחדות האומה בדרך הקודש. בשנת תרמ"ח (1888) הוציא קובץ בשם "עטור סופרים" ונבחר לרב בעיירה זיימל שבליטא. בתרנ"א (1891) הוציא בעילום שם ספר קטן בשם "חבש-פאר" לחיבוב מצוות התפילין ולחיזוק קיומה, ואף ערך למטרה זו מסעי תעמולה ותוכחה בקהילות רבות. כמו כן, הרבה בתקופה הזאת לרשום בכתב חידושי תורה בהלכה, באגדה ובקבלה (בבירור ההלכה דרך הפשט עפ"י שיטת

לקהילת יפו

נוסף על כך שקד בפועל על קידום היישוב ועל חיזוק תוצרתו ותעשייתו. כמו כן המריץ במכתביו את יהודי חו"ל לקנות קרקעות בארץ ישראל וגם עזר להם בכך: בעצה, בהמלצה ובעידוד העולים בעלי יוזמה להתגבר על קשיי ההסתגלות.

בתרס"ז (1907) פרסם ספר הלכה ושמו "עץ הדר" מתוך מטרה לטפח את אתרוגי ארצנו. בעת הפולמוס בדבר שמיטה בתר"ע (1910), פרסם את הספר "שבת הארץ" על הלכות שמיטה, ובו ביסס את ההיתר לעבודת האדמה בשנת שמיטה, כדי שהיישוב החקלאי יוכל להתקיים. הספר עורר מחלוקת קשה והמחמירים התקיפו אותו, אף כי בדרך כלל היה הרב קוק מכובד מאוד ומקובל על כל הציבור היהודי בארץ, גם החרדי וגם על גדולי הרבנים, ונחשב צדיק וחסיד.

בשנת תרס"ג (1903) הוזמן הרב קוק לקבל את כיסא הרבנות בקהילת יפו ובמושבות. גאוני ירושלים, הר"ש סלנט והאדר"ת הודיעו אז, כי "כל בית ישראל סומכים עליו בהוראות ההלכות התלויות בארץ". בכ"ח באייר תרס"ד (1904) עלה ארצה והחל לכהן בתפקיד. כאן התמסר לשירות בניין היישוב ולחיזוקו ברוח ובחומר; מצד אחד השתדל להשפיע על הדור החדש, שישאב את ההשראה לבניין הארץ ממקור הקדושה של נצח ישראל ויתנהג לפיה, ומן הצד האחר שימש סנגור לבוני הארץ כלפי מקטרגים קנאים והשתדל למשוך את הציבור החרדי והרבנים לעזרה ולהשתתפות פעילה בבניין הארץ. בתקופת רבנותו ביפו המשיך בעבודה ספרותית, בבירור ההלכה ובמחשבה הישראלית, בפרסום ספריו "עקבי הצאן" ומאמריו בקבצים "הניד", "תחכמוני", "התרבות הישראלית", "החבצלת" ו"העולם".

שירות לציבור

בקיץ תרע"ד (1914) הוזמן לוועידה העולמית של אגודת ישראל, שעמדה להתכנס בפרנקפורט-דמיין. הרב קוק נסע לשם מתוך כוונה למשוך את החרדים להשתתף השתתפות פעילה בבניין הארץ, כדי שיוכלו להשפיע על המפעל ברוח התורה. בהגיעו לברלין פרצה מלחמת העולם הראשונה והוא יצא לשווייץ הניטרלית. שנתיים ישב בעיר סנט-גאלן, ושם הרבה להעלות על הכתב הגיונות קודש בשאלות החיים של הציבור והיחיד.

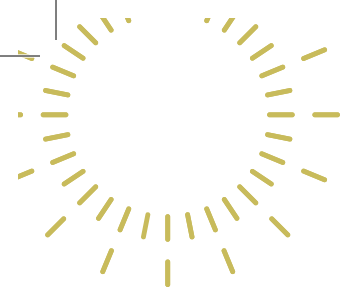
גם בעבודתו היום-יומית, בתפקידו הרשמי, נתן שירותים רבי ערך לציבור בתור שופט, שכן בתקופה הזאת נזקקו היהודים בארץ, ברובם הגדול, לדיני ישראל, והרב נקרא לשפוט בסכסוכים שונים בתחומי כלכלה מרובים וענפים, יותר משנדרש לכך בקהילות מתוקנות בגולה. כמו כן הוטל עליו להורות הלכה למעשה ולהתקין תקנות במצוות התלויות בארץ ובסדרי ציבור והנהגת היישוב, ובתוך כך להמשיך בהרבצת תורה בקיבוץ של לומדי תורה שריכוז סביבו.

דגל ירושלים

בתרע"ט (1919) הוזמן לשמש רב ראשי של עדת האשכנזים הפרושים בירושלים. בג' באלול באותה שנה חזר ארצה ופתח בפעולה למען הקמת סמכות דתית עליונה, מעין חידוש הסנהדרין בגבולות האפשר. כשהוגשמה דרישתו - על אף התנגדות חוגים מסוימים לעצם ריכוז הסמכות הדתית - נבחר בחודש אב תרפ"א (1921) לנשיא האשכנזי של הרבנות הראשית לארץ ישראל, שנוסדה אז וקיבלה סמכות חוקית ומשפטית מסוימת.

בתרע"ו (1916) הוזמן לכהן ברבנות בקהילת מחזיקי הדת בלונדון והסכים לכך בתנאי שיהיה רשאי לעזוב את קהילתו בלונדון, ברגע שיוכל לשוב ארצה. בהגיעו לשם החלה הפעולה המדינית הגדולה, שהביאה לידי פרסום הצהרת בלפור. בתקופה זו הפעיל הרב קוק את השפעתו למניעת שילוח היהודים יוצאי רוסיה חזרה לרוסיה. השפעתו הורגשה גם בהכרעה נגד הפרעות של המתבוללים, שהתנגדו להכרת היהודים על פי הצהרת בלפור בתור עם בעל דרישות וזכויות מדיניות מיוחדות. משניתנה הצהרת בלפור, שהרב קוק ראה בה "אתחלתא דגאולה", ייסד הסתדרות ושמה "דגל ירושלים" ופעל להרחבת מסגרתה הארגונית במטרה לבסס את הקמת "הבית הלאומי" על יסוד הקדושה.

ישיבה מרכזית עולמית

בייחוד להעלאת רבנים ובני-תורה מרוסיה הסובייטית וסייע לביסוס קיומם בארץ. תמך בהסתדרות הציונית, ב"מזרחי", ובקרנות הלאומיות, מתוך דרישה והשפעה מתמדת להוקרת קודשי האומה להלכה ולמעשה. השתתף במסע תעמולה באמריקה בתרפ"ד-תרפ"ה למען מוסדות התורה והיישוב הישן ולמען הישיבות שבגולה. נסע לביקורי הדרכה ביישובים חקלאיים בארץ ועוד.

בתקופת כהונתו בתור הרב הראשי לארץ ישראל הגדיל לעשות בכל ענפי הפעולה שבתפקידו; ייסד את ישיבת מרכז הרב בירושלים, ישיבה מרכזית עולמית והדריך את חניכיה בלימוד תורה, בבירור הלכה ובמדע האמונה. נוסף על כך פעל הרב קוק למען חיזוק היישוב, לארגון הקהילות והרבנות ולמען בניין הארץ. השיב מאות תשובות על שאלות הלכה, שנשלחו אליו מארצות רבות, פעל למען עליית היהודים המשתייכים ליהדות התורנית,

בתוקף ובגאון

למרות משרתו הרמה חי הרב קוק בתנאים חומריים קשים, ונתן מכספו לעזרת נצרכים, אף למעלה מיכולתו. נמנה עם הראשונים, שקיבלו אזרחות כבוד של העיר תל-אביב-יפו. יצירתו הספרותית המקיפה-בהלכה ובאגדה, בשירה ובמחשבה כוללת ספרים רבים, חוץ ממאמרים תורניים ועיוניים בעיתונים ובקבצים שונים. כתביו הופיעו בהוצאת מוסד הרב קוק, שהוקם לזכרו אחרי פטירתו. הרב קוק נפטר לאחר מחלה ממושכת, ביום ג' אלול תרצ"ה (1935), בירושלים.

הרב קוק עמד בתוקף ובגאון על משמר ענייני עם ישראל מול הממשלה ופקידיה, ובייחוד לפני ועדת החקירה, שבאה אחרי פרעות תרפ"ט ולפני הוועדה הבין-לאומית בעניין הכותל המערבי. בפרעות תרפ"ט דרש בתוקף ממנהל ענייני הממשלה, שידכא בכוח את המהומות, ובראותו שהוא נתקל באוזניים אטומות, הזעיק את דעת הקהל בחוץ-לארץ.

פרס עיריית תל-אביב-יפו

פרס הרב קוק

לספרות תורנית מקורית
לשנת תשכ"ה - 2024

חברי ועדת השופטים:

פרופ' כנה ורמן (יו"ר)

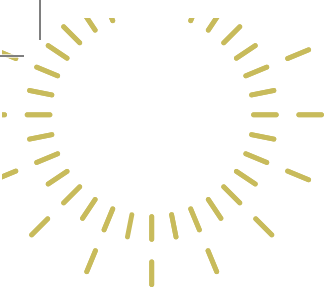
פרופ' שלמה בידרמן

הרב ד"ר תמיר גרנות

ד"ר יואל רפל

ד"ר צפורה שפירא

פרופ' יונתן גרוסמן

ניחולקי השוכטים

על ספרו "יוסף: סיפורם של חלומות"

גרוסמן מתגורר באלון שבות שבגוש עציון. הוא השלים את עבודת הדוקטורט שלו, "כפל משמעות בסיפור המקראי ותרומתו לעיצוב הסיפור", בשנת 2006 באוניברסיטת בר-אילן. כיום הוא פרופסור מן המניין במחלקה לתנ"ך באוניברסיטת בר-אילן ומרצה במכללת הרצוג להכשרת מורים. גרוסמן חיבר עשרות ספרים ומאמרים, שבהם עסק בסיפורי התנ"ך ובדמויות מפתח כיעקב, אברהם, אסתר ויוסף.

ספרו של פרופ' יונתן גרוסמן, "יוסף: סיפורם של חלומות" (ידיעות ספרים ותבונות, תשפ"ב), הוא הכרך הרביעי ב"סדרת נעם: קריאה חדשה בספר בראשית", עוסק בפרקי ספר בראשית המוקדשים לדמותו של יוסף ולחלומותיו, החל בפרק ל"ז, פסוק ב', ועד סופו של הספר בפרק נ'.

גרוסמן מתאר את היחידה הספרותית הזו כ"נובלה", שלשם הבנתה לעומקה יש לשלב בין ה"דיאלוג רב-השנים בין פרשנים לבין הכתובים", כפי שהוא משתקף במסורת היהודית, לבין כלים ספרותיים מודרניים. הספר עושה שימוש מעמיק ביצירה היהודית לדורותיה, החל מכתבים מימי בית שני ועד להגויות של בני זמננו, תוך שילוב הבחנותיהם ודקויותיהם של פרשנים מסורתיים.

בלשון בהירה ונגישה גרוסמן חושף את יופייה של הנובלה, מתאר את ההיבטים הפסיכולוגיים, החברתיים והמשפחתיים שבסיפור, ומדגיש את עומק המסרים המוסריים והתיאולוגיים שהוא מציג. בראש ספרו הוא מציב את דברי הרב קוק מתוך שמונה קבצים (ג', רכ"ד): "החלומות הגדולים יסוד העולם הם... בעת אשר רק החלום החופשי מורד במציאות וגבוליה". באמצעותם הוא מאמץ את גישתו של הרב קוק ברוחב היריעה ובנכונות לשלב רעיונות וכלים מחשבתיים ממקורות שונים.

פרם עיריית תל-אביב-יפו

פרם הרב קוק

לסכרות מחקר וסכרי עזר תורניים
לשנת תשכ"ה - 2024

חברי ועדת השופטים:

הרב יהודה רפאל (יו"ר)

פרופ' משה אידל

פרופ' ורד טוהר

פרופ' רונית מרוז

הרב צבי קנול

צילום: דן קורן

פרופ' אביעד הכהן

ניחוקי השוכטים

על סדרת ספריו "מחקרים במשפט העברי"

פרופ' הכהן הוא דור רביעי בירושלים. הוא למד בישיבת נתיב מאיר בעיר, לימודים תורניים בישיבת הכותל ובישיבת הר עציון באלון שבות. הוא בעל שלושה תארים במשפטים, תואר ראשון ושני בהצטיינות. את התואר השלישי, דוקטור לפילוסופיה, קיבל בציון מעולה ובהצטיינות יתרה מהפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית. זה 40 שנה שהוא נמצא בשדה המחקר התורני ובשדה מחקר ההלכה, ספרות השו"ת (שאלות ותשובות) והמשפט העברי בפרט. ערך יותר מ-15 ספרים וכתב מאות מאמרים בתחומי היצירה התורנית.

חיבורו של פרופ' אביעד הכהן, "מחקרים במשפט העברי" (הוצאת שערי משפט), חובק פרקי מחקר בכל תחומי המשפט: משפט אזרחי ופלילי, משפט פרטי וציבורי, תורת המשפט וסדרי דין. זהו חיבור מונומנטלי, המבוסס על מחקר שיטתי ועל ניתוח אנליטי של הסוגיות השונות, תוך שימוש מושכל בכלי עזר מדעיים, לרבות כתבי יד וקובצי תקנות, והסתמכות על מקורות ראשוניים ומשניים. כל זאת תוך הדגשת החיבור האפשרי והרצוי בין המחקר העיוני למערכת המשפט הישראלית בימינו, ובלשון בהירה התורמת להנגשת החומר ההלכתי לחוקרים, לתלמידים ולציבור כולו.

הרב יאיר אבידן

נימוקי השופטים

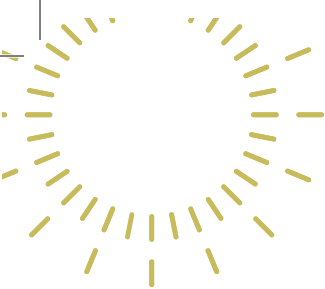
על סדרת ספריו "אדרת אליהו - הגר"א מוילנא"

סדרת "אדרת אליהו: הגר"א מוילנא", בעריכתו של הרב יאיר אבידן, כוללת מהדורה מחודשת ומורחבת של ביאור הגר"א על חמשת חומשי התורה. הסדרה, שמחולקת לשלושה כרכים בני 800 עמודים כל אחד, מציגה לראשונה טקסט מתוקן ומדויק, המבוסס על השוואות לכתבי יד מתקופת הגר"א, שנכתבו בידי בניו ותלמידיו הקרובים.

הגר"א נודע בגאונותו בכל חלקי התורה, הנגלים והנסתרים, וספרו "אדרת אליהו" הוא טקסט יסוד בארון הספרים היהודי. במהדורתו של הרב אבידן נערכה לראשונה הגהה על פי כתבי יד מהתקופה, שנכתבו על ידי בניו ותלמידיו הקרובים של הגר"א. במהדורות קודמות נפלו שגיאות רבות, כולל השמטות, אי-דיוקים במיקום פרקים ואף טעויות טקסטואליות משמעותיות.

במהדורה החדשה תוקנו אלפי טעויות, נחשפו תגליות חדשות ונוספו הבהרות לפירושו של הגר"א. המהדורה מבוססת על מחקר מעמיק ומציעה נגישות רבה לכלים עיוניים ותורניים, הן לתלמידי חכמים והן לחוקרים ולקהל הרחב. היא מאירה באור חדש את תורתו של הגאון ולראשונה מציגה את הטקסט באופן מתוקן ושלם.

הרב יאיר אבידן הוא בוגר ישיבת חברון בירושלים וישיבת מיר, וזה שנים רבות עוסק בעריכת כתבי יד תורניים ובהוצאתם לאור. הוא פרסם מחקרים וספרים רבים במסגרות שונות, ובמהלך עבודתו ב"מוסד הרב קוק" היה שותף לפרויקטים מרכזיים של הנגשת הספרות התורנית. המהדורה המחודשת של "אדרת אליהו" היא שיא של מסירות ומקצועיות בתחום.

צילום: לעית

הרב דוד ברוך לאו

ניחולקי השוכטים

על האסופה "משכיל לדוד: אגרות ומכתבים" - פרס לשם כבוד

בנוסף ערך הרב לאו את ספרו של אביו, הרב ישראל מאיר לאו, "יחל ישראל", ואת ספר הזיכרון לסבו, הרב ידידיה פרנקל, "ספר זיכרון". הוא היה הרב הראשון בישראל שפרסם תשובות הלכתיות ברשת, והחלטותיו כנשיא בית הדין עסקו בנושאים כמו גיור, דיני משפחה ועניינים הלכתיים אקטואליים.

הרב לאו פעל רבות לשיפור תפקודם של בתי הדין הרבניים, צמצום עיכובים בענייני גירושים, והסדרת מעמדם של בתי הדין בחו"ל בנוגע לגיטין וגיור.

ספרו של הרב דוד ברוך לאו, "משכיל לדוד: אגרות ומכתבים", הוא אסופת מכתבי הלכה וענייני השעה, הכוללת תשובות, הדרכות ועצות. הספר מכיל לקט מייצג של אלפי תשובות בסוגיות הנוגעות לחיי היום-יום בארץ ובעולם, אשר נכתבו במענה לשאלות של יחידים וקהילות מהעולם היהודי. בין הנושאים המובאים בספר: סוגיות שצמחו בתקופת מגפת הקורונה, שאלות ציבוריות שהתעוררו במהלך מלחמת חרבות ברזל, וכן עניינים ממלכתיים רחבי היקף.

הספר מציג את אחריותו ומעורבותו של רב ראשי במדינת ישראל, לצד זמינותו למענה אישי לכל שאלה, גדולה כקטנה. כך זה, הכולל מאות מכתבים, מעיד על ידע מקיף בענייני הלכה ומנהג, לצד מסירותו של הרב לאו כמנהיג הלכתי ואישי.

הרב דוד ברוך לאו כיהן כרב הראשי האשכנזי לישראל בשנים 2013-2024 וכנשיא בית הדין הרבני הגדול. קודם לכן שימש כרב העיר מודיעין, הרב הראשון של שוהם ורב קהילה בירושלים. הוא פרסם ספרים רבים, בהם "משכיל לדוד", העוסק ביוחסין, גיור והלכות צבא; "משכיל לדוד", הכולל פסקי דין ו"משכיל לדוד", העוסק בגיור כהלכה.

הזוכים בפרס הרב קוק לספרות תורנית מקורית עד כה

תשי"א-תשי"ג

הרב שלמה גורן
הרב איסר זלמן מלצר

תשי"ג-תשי"ד

הרב שלמה זלמן אוירבך
פרופ' חנוך אלבעק
הרב בן-ציון מאיר חי עוזיאל
הרב אברהם חיים פרימן

תשי"ד-תשי"ה

הרב ירוחם אשר ורהפטיג
הרב חיים יעקב לוין

תשי"ה-תשי"ז

הרב ראובן גליק
הרב יהודה גרשוני
הרב חיים הלר
הרב מאיר בר-אילן (פרס הוקרה)

תשי"ז-תשי"ז

הרב שלמה יצחק הילמן
הרב משה רוזין

תשי"ח-תשי"ט

הרב יחזקאל אברמסקי
הרב חיים דוד הלוי (פרס כבוד)

תשי"ט

הרב ראובן כץ

תשי"ט-תשי"א

הרב אברהם יעקב ניימארק

תשי"ך

הרב אברהם יעקב ניימארק
הרב צבי שפירא
הרב צבי פסח פראנק (פרס כבוד)

תשכ"ט - תש"ל

ישראל כץ (פרס כבוד)

תש"ל

הרב מנחם יהודה הלוי אושפיזאי
הרב יהודה לייב בוגץ

תשט"ו

הרב יצחק בן-מנחם

תשט"ו-תשי"ז

הרב יצחק קוליץ (קולודיצקי)
הרב משולם ראט
הרב משה אריה לייב שפירא

תשי"ב

הרב אלתר הילביץ
הרב ירוחם אשר ורהפטיג
הרב איסר זלמן מלצר (פרס כבוד)
הרב זלמן סורוצקין
הרב משה יונה צוויג

תשי"ג

הרב יהודה לייב אשלג
הרב מ' יהודה פרום

תשי"ג-תשי"ד

הרב אליעזר ולדינברג
הרב ישעיהו זאב וינוגרד
הרב חיים יצחק קורב

תשי"ד

הרב איסר יהודה אונטרמן
הרב יעקב בצלאל זולטי
הרב עובדיה יוסף

תשי"ז

הרב יצחק בן-מנחם

תשי"ח

הרב שאול ישראלי
הרב יצחק פלקסר

תשי"ט

האדמו"ר משה יחיאל אפשטיין (פרס מיוחד)
הרב עובדיה הדאיה
הרב בצלאל כהן

תשכ"א

הרב אליהו שולזינגר

תשכ"ב

הרב משה חברוני

תשכ"ג

הרב ירוחם אשר ורהפטיג (פרס כבוד)

תשכ"ד

הרב יעקב בצלאל זולטי

תשכ"ה

הרב אהרון אברהם פרייס
הרב שמואל קיפניס (פרס כבוד)

תשכ"ו

הרב ברוך פוברסקי
מדרש "בני ציון" (פרס כבוד)

תשכ"ז

הרב משה הרשלר
הרב כתריאל פישל טכורש (פרס כבוד)

תשכ"ח

הרב יצחק יעקב וייס
הרב עזרא עטייה (פרס כבוד)

תשע"ו
הרב שלמה דיכובסקי (מפעל חיים)
הרב מרדכי גרינברג

תש"ף
הרב אליעזר מלמד הרב רא"ם הכהן

תשפ"ה
פרופ' יונתן גרוסמן

תשמ"ט
הרב נאור אריה אוירבך
מפעל רש"י השלם

תשנ"א
הרב אפרים נחום בורודיאנסקי (פרס כבוד)

תשנ"ד
הרב ישראל מאיר לאו
הרב יצחק קופמן

תשנ"ז
הרב יהודה גרשוני
הרב נריה גוטל

תשנ"ט
הרב יצחק בורודיאנסקי
הרב יוסף כהן
הרב צבי קנול

תשס"א
הרב יעקב אריאל
הרב אברהם יצחק הלוי כלאב

תשס"ד
הרב מרדכי שמואל אשכנזי
הרב בן-ציון נשר
הרב משה פינטו
הרב צבי קפלן

תשס"ח
הרב אברהם דב לוין
הרב נפתלי בר-אילן

תשע"ג
הרב ד"ר אהרן ליכטנשטיין
הרב ד"ר מרדכי הלפרין

תשכ"ט-תש"ל
הרב מרדכי אילן (פרס כבוד)
הרב דב מאיר קרויזר
הרב נחמיה רוזנסקי

תשל"א
הרב אברהם שדמי
הרב יהושע מנחם מנדל אהרנברג (פרס כבוד)

תשל"ב
הרב אהרון יצחק זסלבסקי

תשל"ג
הרב שמעון משה דיסקין
הרב שמואל ברוך ורנר (פרס כבוד)

תשל"ז
הרב שמואל אהרון יודלביץ
הרב דב רוזנטל
הרב מרדכי פוגלמן (פרס כבוד)

תשמ"ד
הרב יצחק לוין
מכון הרב פראנק (פרס כבוד)
הרב יצחק ידידיה פרנקל

תשמ"ה
הרב שלמה גורן

תשמ"ו
ד"ר זרח ורהפטיג

תשמ"ח
מפעל האינצקלופדיה התלמודית
הרב שלמה יונתן יהודה פישר

הזוכים בפרס הרב קוק לספרות מחקר וספרי עזר כה

תש"א-תש"ג

הרב משה אביגדור עמיאל
הרב חיים יהושע קוסובסקי
הרב אברהם סופר

תש"ג-תש"ד

הרב יוסף צבי הלוי
הרב מנחם מ' כשר
הרב ראובן מרגלית

תש"ד-תש"ה

הרב חיים יהושע קוסובסקי (פרס כבוד)

תש"ה-תש"ו

הרב שלמה יוסף זוין (פרס הוקרה)

תש"ו-תש"ז

ד"ר מרדכי מרגליות
הרב אברהם חיים נאה
הרב יהודה לייב הכהן מימון (פרס כבוד)

תש"ח-תש"ט

הרב אברהם דוד רוזנטל

תש"י

הרב שכנא קולודצקי

תש"י-תש"יא

הרב אברהם יוסף וורטהימר
הרב משה יעקב חרל"פ

תש"ך

יהודה ליב גירשט
הרב פרופ' שמואל מירסקי

תש"ן

פרופ' יהודה רצהבי
ד"ר אברהם שטינברג

תשט"ו

הרב יצחק בן-מנחם

תשט"ו-תשט"ז

הרב יעקב משולם גינצבורג

תשט"ז-תשי"ז

הרב יעקב משה טולידאנו (פרס כבוד)
הרב דוב כץ
הרב ד"ר אברהם גולדברג

תשי"ב

הרב שלמה יוסף גנחובסקי (פרס מיוחד)
הרב שלמה יוסף זוין
הרב יחיאל מיכל טיקוצינסקי
הרב מנחם מ' כשר
הרב קלמן שלזינגר

תשי"ג

הרב יצחק גרשטנקורן
הרב יוסף צבי הלוי
הרב ראובן מרגלית (פרס כבוד)

תשי"ג-תשי"ד

ד"ר יחיאל גדליה גומפרץ
הרב חיים דב שעוועל

תשי"ד

הרב שמחה בונם אורבך
הרב משה דוד גרוס
הרב ד"ר זאב כהנא
הרב ישעיהו וולפסברג-אביעד (פרס כבוד)

תשי"ח

הרב שמואל תנחום רובינשטיין
ד"ר בן-ציון שרשבסקי

תשי"ט

ד"ר יהודה אבן-שמואל

תשכ"א

הרב שכנא קולודצקי

תשכ"ב

הרב ניסן אורנשטיין
הרב משה סבר

תשכ"ג

הרב ד"ר אשר זיו
הרב ניסן זק"ש

תשכ"ד

הרב אהרון יעקובוביץ (פרס כבוד)
הרב יוסף דוד קפאח
הרב משה שליטא (פרס כבוד)

תשכ"ה

הרב יהושע נויבירט

תשכ"ו

הרב ישראל סחרוב

תשכ"ז

הרב פנחס קהתי

תשכ"ח

הרב אברהם יוסף וורטהימר

תשכ"ט-תש"ל

ד"ר שילם ורהפטיג
הרב יעקב הלוי ליפשיץ

תשל"א

ד"ר דניאל גולדשמיט

תשל"ב

הרב גרשון אריאלי

תשל"ג

הרב פרופ' עזרא ציון מלמד

תשפ"ה
פרופ' אביעד הכהן
הרב יאיר אבידן
הרב דוד ברוך לאו (פרס כבוד)

תשנ"ד
הרב דוד מצגר
תשנ"ז
פרופ' יעקב ש. שפיגל
תשנ"ט
הרב מרדכי קצנלבוגן
הרב נחום אליעזר רבינוביץ'
פרופ' נחום דקובר (פרס כבוד)

תשס"א
פרופ' שולמית אליצור
הרב בנימין אפרתי
ד"ר יוסף דנה

תשס"ד
הרב ד"ר יצחק אלפסי
פרופ' מרדכי ברויאר
יהודה עציון

תשס"ח
הרב יעקב דוד אילן
הרב ד"ר רפאל בנימין פוזן

תשע"ג
פרופ' שמחה עמנואל
הרב יצחק שילת

תשע"ו
פרופ' חיים מיליקובסקי
פרופ' זהר עמר

תש"ף
פרופ' ירחמיאל ברודי
הרב דוד דבליצקי

תשל"ז
פרופ' אשר וייזר
מכון ירושלים
מכון הלכה ברורה ובירור הלכה (פרס כבוד)

תשמ"ד
הרב יעקב גליס
הרב לוי יצחק הלפרין (פרס כבוד)
עמוס חכם
יהודה קיהל

תשמ"ה
הרב יוסף עמר (פרס כבוד)
הרב אליהו דב פינס
הרב יהודה קופרמן
הרב מאיר יהושע קצנלבוגן

תשמ"ו
ד"ר שילם ורהפטיג
הרב חיים שלמה רוזנטל
ד"ר יצחק רפאל

תשמ"ח
הרב עזריאל הילדסהיימר
הרב בנימין רפאל כהן

תשמ"ט
פרופ' שרגא אברהמסון
הרב משה צבי נריה (פרס כבוד)
פרופ' אליאב שוחטמן

תשנ"א
פרופ' חיים זלמן דימיטרובסקי

תשנ"ג
הרב שילה רפאל

פרסי עיריית תל־אביב-יפו